

พนาเดือนสิบสอง ๐

ฤฤฤฤกล้องนาคา

ตำนานว่าสองเฒ่าไม่ถูกกันแต่กาลก่อน

ฝ่ายหนึ่งถือตนสูงศักดิ์เพราะมีปีกเหนือกว่าเขา อีกฝ่ายอยู่ใต้
ร่างเลี้ยยคลานด้วยหางครอบครองผืนน้ำให้ชีวิต ทั้งสองล้วนเป็นอริ
ที่ฝ่ายได้น้ำหาได้คิดรุกรานก่อนไม่ แต่เป็นเหล่าวิหคต่างหากที่ไผ่บิน
โฉบมาลักเขาไปกินอยู่รำไป

แดนนาคาค้างคองของร้อนชวนให้ผืนน้ำลุกเป็นไฟอยู่หลาย
ครั้ง แม้บำเพ็ญเพียรอย่างหนักก็ไม่อาจป้องกันความโหดร้ายของ
ฝูงเวหาได้

กระทั่งครุฑาตัวหนึ่งพลัดตกแม่น้ำพบเจอกับงูน้อยที่เสียพ่อ
แม่ไป

ยามนั้นแทนที่จักปล่อยให้ความแค้นรัดคอเขาให้ตาย กลับ
ปล่อยให้ความใจดีครอบงำหัวใจ

‘ข้าไม่ทำร้ายท่านหรอก’

กลายเป็นความสัมพันธ์ครั้งใหม่

‘เรียกข้าว่าพีทัศน์เกิด พ่ออุปถัมภ์รักของพี’

เดิมทีโบราณท่านว่าอย่าได้ไว้ใจเหล่าครุฑผู้มีฤทธิ์ ไม่เช่นนั้นจักถูกจับกินไม่เหลือซาก ทว่าครานั้นนาคาปาตัวน้อยกลับไม่เห็นความดุร้ายจากแวตา เห็นเพียงแต่ความรักแลความเอ็นดูที่มอบให้มา ข้าเพิ่มหนักทุกคราที่พบกัน

จากความเมตตาสู่ความรู้สึกอื่น ไม่มีความแค้นมาเกี่ยวพัน แม้เป็นศัตรูกับทั้งโลกก็ยอมได้ หวังแค่ได้ครองรักกับนาคาหนุ่มตนนั้น

สวรรค์จึงมอบบททดสอบแสนสาหัสมาพิสูจน์ความรู้สึกที่มีต่อกัน

แลพวกเขาที่ได้รับรางวัล...

‘พ่อครุฑของคี่ใหม่ของเผ่าพันธุ์ นามนั้นคือทัศน์เทวา’

‘แลในนามพ่อครุฑ ข้าขอสั่งให้เลิกจับเหล่านาคากินเป็นอาหาร จงให้เกียรติเขาเช่นพวกพ้องเดียวกัน หากใครเหยียบย่ำมันผู้นั้นจักต้องเจอดี’

คำกล่าวนั้นศักดิ์สิทธิ์ไม่ต่างจากคำบัญชาจากแดนสวรรค์ สองเผ่าพันธุ์รวมเป็นหนึ่งหมดเรื่องทุกข์ร้อนต่อกัน ถึงยามแรกจักมีคนคัดค้านมองว่าตัวเองอยู่สูงกว่าเขา แต่ก็ถูกสั่งสอนให้เรียนรู้เสียใหม่ ทัศน์เทวาได้ขึ้นเป็นพ่อครุฑ มีอำนาจทว่าไม่เคยใช้มันข่มเหงใคร

กลับกันแล้วยุคนั้นกลายเป็นยุคที่รุ่งเรืองที่สุด พ่อครุฑหนุ่มได้ช่วยบ้านเมืองให้ปลอดภัย

เคียงข้างด้วย ‘พนาสิจน’ พ่ออุปถัมภ์ที่เขารักจนหมดหัวใจ

เขายอมทำทุกอย่างเพื่อให้ระยะห่างของทั้งสองสลายไป ซึ่งเขาก็ทำได้แล้ว ยามนี้พวกเขาได้ครองรักกันสมใจ มีลูกชายสองคน

ที่เป็นดังโง่ของคลั่งใจอันเกิดจากความคลั่งรักที่ไม่เคยปล่อยน้อง
นาคาให้ห่างกาย อีกส่วนมาจากการบำเพ็ญเพียรจนสวรรค์ประทาน
พรวิเศษให้

ทั้งสองคิดว่านี่คือรางวัลใหญ่จากอันตรายที่พวกเขาช่วยกัน
กำจัดไป ทุกคนมีความสุข ไร้ซึ่งความทุกข์มาอย่างกรวย

แต่เขาว่าความสุขนั้นมีจำกัด มันมาแล้วก็เลยผ่านไป

กลายเป็นกาลเวลาที่น่าเศร้าใจ

“พี่ท่าน... พี่ท่านได้ยินน้องหรือไม่”

“พะ... พ่อจ๋า แอ็ก พ่อจ๋าของพี่” ทักษ์เทวาเค้นเสียงเรียกหา
มือหนาถูกกอบกุ่มด้วยความรัก ครุฑหนุ่มในวันนั้นได้เปลี่ยนผัน
คืนความเยาว์วัยให้อดีตเช่นเดียวกับคนรัก แลเมื่อเวลาพรากความ
อ่อนเยาว์ ความแก่เฒ่าก็เข้ามา

ปรับเปลี่ยนร่างกายให้โรยรา ทว่าบั้นปลายชีวิตก็งดงามมาก

“พี่รักเจ้า รักเจ้าเหนือสิ่งใด” พ่อครุฑพูดเสียงแผ่ว พยายาม
ยกยืมให้แก่नाคายอดรักข้างกาย

พนาสิจน์เม้มปากแน่น น้ำตาลลอบบ้ำเมื่อรู้ว่าคนรักใกล้จาก
ลาไป เขามองเห็นมันด้วยบารมีจากการบำเพ็ญเพียรที่ทำไว้ รับรู้
แต่ไม่อาจทำใจ

ถึงจากรู้ว่าเรื่องพวกนี้เป็นสัจธรรมของโลก ทว่าใครจักทำใจ
ยอมรับได้

ไม่มีใครรับความสูญเสียได้หรอก

“เจ้าจักอยู่ในใจพี่ตลอดไป ความตายก็ไม่อาจทำลายเจ้าไป
จากใจพี่ได้”

“ข้าเองก็รักท่าน รักท่านเหลือเกินจนไม่อยากเสียท่านไป”

“แต่มันถึงเวลาของพี่แล้วยอดรัก แฉีก ถึงเวลาที่พี่ต้องไป” ยื่นมือสั่นเทาไปแนบแก้มคนรักไว้ ใช้นิ้วโป้งปาดน้ำตาคนที่พยายามต่อชีวิตเขาทั้งที่ตนเองก็ใกล้ถึงฝั่งแล้วเหมือนกัน ทณฑ์ทเวายอมรับว่า มันน่าเศร้าที่ความตายจะพรากทั้งสองจากกัน แต่พอคิดแล้วเขาก็หาได้เสียใจขนาดนั้น

ช่วงเวลาที่ผ่านมาเขามีความสุขมาก ต่อให้มันจะมีช่วงเวลา que เจ็บช้ำก็ตาม

แต่การได้เกิดมาเจอพนาสินธุ์ถือว่าเป็นบุญหล่นทับ อีกทั้งการได้รักกันก็เป็นอย่างยิ่งกว่าความฝันที่วาดไว้ ไหนจะลูกชายทั้งสองที่ถูกแต่งตั้งเป็นพ่อครูฑ รับช่วงต่อจากเขาแล้ว เขาก็หาได้ต้องกังวลเรื่องใดไม่

เรื่องเดียวที่กังวลคือกลัวว่าน้องนาคาจักตรอมใจ

“แม่สิ้นวสานต่อกัน พี่ก็จักยังตามรักเจ้าไปทุกชาติดั้งเดิม”

หยาดน้ำตาอุ่นไหลอาบแก้มขาว พนาสินธุ์จับมือคนรักแน่น พลางกอดปากที่สั่นไหว

“ไม่ว่าเจ้าจักอยู่ไกลจากพี่แค่ไหน พี่ก็จักตามหาเจ้าจวบจนปากฟ้าสลาย ต่อให้ต้องตายแล้วเกิดใหม่อีกก็พันครา พี่ก็จักตามหาเจ้าให้เจอจนได้”

“เช่นนั้นพี่ท่านคงเหนื่อยล้านัก ข้าไม่อยากจะเห็นท่านทรมาณอีก”

“การได้รักเจ้าหาได้ทรมาณพี่ การที่เจ้าไม่รับรักถึงทรมาณพี่มากกว่า” ร่างสูงระบายยิ้มบาง “จงเชื่อมั่นในความรักของเราเถิด หนาพองูป่า พี่ให้คำมั่นแก่เจ้าว่าจักตามรักเจ้าไปทุกที่”

“ข้ากลัวว่าเราจักไม่ได้เจอกันอีก หากแม้เจอกันก็ไม่อาจบอก
ได้ว่าเป็นเราในชาตินี้หรือไม่”

“พี่เชื่อว่าเราจักรู้ได้จากหัวใจ”

“พี่ทัศน์...”

“เจ้าเชื่อในตัวพี่หรือไม่ เชื่อหรือไม่ว่าพี่จักตามหาเจ้าจนเจอ”
เสียงของทัศน์ทวนโกล้งหมดลงทุกที “เพราะพี่เชื่อว่าพี่จักเจอเจ้าแน่
ไม่ว่าจักอยู่ที่ไหน”

“ข้าเชื่อท่าน ข้าเชื่อท่านหมดหัวใจ” พนาสิจน์ยับเข้าไปใกล้
“แลภาวนาขอให้สวรรค์เป็นใจ รับคำขอของท่านกับข้าไปพินิจ”

“สวรรค์จักต้องปรานีเราแน่ หรือไม่พี่ก็จักบังคับสวรรค์เอง”

“เช่นนั้นสวรรค์คงโกรธความหัวรั้นของท่านแน่”

“หาได้ต้องเกรงกลัวไป พี่สยบสวรรค์มาแล้ว เจ้าจำไม่ได้
หรือไม่”

“ข้าจำได้ ข้ารู้ว่าท่านเก่งกาจแค่ไหน” ยกยิ้มอ่อนล้าก่อนจะ
ยื่นหน้าไปหอมแก้มคนที่ตนรักหมดหัวใจ “ท่านคือครูที่ฝึกที่มาก
บารมีเกินกว่าใคร ท่านเป็นดั่งเปลวเทียนในหัวใจข้าที่จักไม่มีวันดับ
ไป ต่อให้จักเจอพายุโหมแค่ไหนก็ตาม”

“อย่างนั้นแล้วก็ให้คำสัญญาแก่พี่เถิดว่าเราจักครองรักกัน
ทุกชาติไป” ร่วงสูงเริ่มหายใจอ่อนลงไป “สัญญากับพี่ว่าเจ้าจักรอพี่
ไม่ว่าเจ้าอยู่ที่ไหน หรือแม้เจ้าจักสูญเสียความมั่นใจ”

“ข้าจักรอ รอท่านไม่ว่าจักกี่ภพชาติใด”

“พนา...”

“ข้าให้คำสัตย์แก่ท่าน แม้นตัวข้าต้องตาย หรือสิ้นวาสนาเพียง
ใด หรือต้องรอคอยไปที่ภพชาติใด ข้าก็จักรอท่าน รอท่านอยู่อย่าง

นั่นจนกว่าท่านจักมารับเข้าไป”

“ไม่ว่า...อีก ก็ภพชาติใด”

“ไม่ว่าก็ภพชาติใด”

“...”

“ข้าก็จักรอท่าน รอวันที่เราจักกลับมาครองรักกันดังเดิม”

สิ้นคำนั้นน้ำตาของครุฑศึกผู้มากบารมีก็เอ่อไหล ริมฝีปาก
ร้อนผ่าวของทั้งสองเคลื่อนไหวเข้าหากัน แขนข้างอยู่เช่นนั้นราวกับ
ประทับสัญลักษณ์คำสาบานที่ให้แก่กันได้

พนาสินธุ์ไม่รู้หรือรู้ว่าภพชาติหน้าจะได้กลับมาครองรักกับ
พี่ท่านหรือไม่ แต่ถ้าตนบำเพ็ญเพียรแลทั้งคู่ยังเชื่อมั่นในความรักที่
ไม่มีวันหมดไป เขาก็เชื่อว่าสักวันหนึ่งทั้งสองอาจกลับมาเจอกัน
อีกครั้งก็ได้

ที่ใดที่หนึ่งบนโลกใบนี้ที่พิศวงยิ่งกว่าสิ่งใด

ขอเพียงแค่เชื่อว่าเราจะกลับมาเจอกันได้

อำนาจแห่งคำสัตย์จะมีฤทธิ์เหนือสิ่งอื่นใดทั้งปวง

“พี่จักรอเจ้าหนา พนาสินธุ์”

ปิดฉากเหตุการณ์คลั่งนาคาเปลี่ยนผันกาลเวลา...

สู่ผืนป่าเดือนสิบสองเอ๋ย :)

พนาเดือนสิบสอง ๑

คนในฝัน

‘พี่ท่าน’

‘พี่ท่านของข้า’

เสียงหวานดังพะแฉ่วเรียงร้อยแก้วเป็นคำพูดส่งผ่านสายลม
ให้มาหา ผืนป่างามประดับด้วยลำธาร บนสุดของต้นน้ำปรากฏร่าง
ของบางสิ่งทีเผลอผู้คนสักการะ มันเลื้อยคลานคดเคี้ยวเลี้ยวรอบ
โขดหิน เกล็ดแวววาวครูดกับผืนดินผันเปลี่ยนร่างเป็นชายหนุ่ม
ผู้งดงามดังสตรี

ยืนอยู่เบื้องหน้าด้วยชุดไทยเพียงน้อยชิ้นกับรอยยิ้มอ่อนโยน
ที่มอบให้

มือบางยื่นมาลูบแก้มขาว มองกันด้วยความคิดถึงสุดอาลัย
ขณะที่ปากเล็ก ๆ นั้นเรียกหาเขา แทนด้วยคำว่าพี่ท่านอยู่ร่ำไป

และคำพูดแสนอาวรณจากหัวใจ

‘ข้ารอท่านอยู่ จำได้หรือไม่’

อีกฝ่ายถามพร้อมกับขยับเข้ามาใกล้

‘เราสัญญากันไว้’

‘สัญญาเรื่องอะไร’

‘ความรู้สึกที่มีให้’

‘หือ?’

‘สัญญาว่าเราจักกลับมาครองรักกันดังเดิม’

‘ไอ้ธัน! ไอ้ธัน! ไอ้ธัน!’

“เฮือก...! เฮ้ย!”

ผัวะ!

“โอ๊ย!” เสียงโอดครวญของหน้าหนาวดังขึ้นทันทีที่ถูกถีบ กระเด็นตกเตียงโดยไม่ทันตั้งตัว ทำเอาหัวเกือบฟาดพื้น ดีทีหลังลงก่อน ถึงอย่างนั้นมันก็เจ็บพอที่จะทำให้เขากัดฟันกรอด หันไปมองเพื่อนรักที่จู่ๆ ก็ยกขาถีบเขาซะอย่างนั้น

ก็ตัวเองเป็นคนบอกว่าให้ปลุกเมื่อถึงเวลาที่เราต้องไปกัน แล้วโหลงถึงมาทำร้ายเขา

“ไอ้เพื่อนเวร! ถีบกูทำให้ยไรครบเนีย!”

“แฮก”

“ไม่ต้องมาแอบชอบเลยไอ้สัส ขอโทษกูเลยนะไอ้ธัน”

เจ้าของชื่อ ‘ธันว’ นั่งหอบอยู่บนเตียงคิงไซส์ ก่อนจะประกอบความทรงจำเข้าหากันว่าเมื่อไหร่กันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ดูเหมือนว่าเขาจะตกใจที่ถูกปลุกจากความฝันเลยพลั้งเท้าถีบเพื่อนรักจนกระเด็น

ไม่รู้ว่มาจากความหมั่นไส้เล็ก ๆ ด้วยหรือเปล่า แต่ยังไงเขาก็ถีบมันไปแล้ว

และพลาดส่วนที่สนุกในความฝันไป

“เวรเอ๊ย มึงรีบปลุกกูทำไม”

“ฮะ?”

“กูอุตส่าห์ได้เจอเขา”

ธันวากอนหายใจไล่ เหยยเส้นผมสีดำขลับขึ้นไปอย่างเหนียวหนำย ทำเอาหน้าหนาวถึงกับย่นคิ้วไล่ ก่อนจะยันตัวลุกขึ้นมามองเพื่อนรักที่เหมือนโกรธเขายังไงไม่รู้ ทั้งที่เขาสมควรเป็นฝ่ายโกรธ เขาถูกถีบกระเด็นจนตกพื้นเลยนะเว้ย

ทว่าพอได้ฟังที่อีกฝ่ายพูดเขาก็เข้าใจทันทีเลย...

“นี่มึงฝันถึง**พ่อบุ**ของมึงอีกแล้วหรือ”

“เออ” ร่วงสูงตอบสั้น ๆ หงุดหงิดนักที่ถูกปลุกจากฝันหวาน “มึงแหม่งทำเสียบรรยาการ”

“ขอโทษนะครับคุณธันวา แต่คุณมึงบอกเองว่าให้ปลุกถ้าเรากำลังจะสาย” หน้าหนาวย่นคิ้วไล่ “และกูจะไปตรัสรู้ใหม่ว่ามึงฝันถึงใครอยู่ เห็นมึงนอนหลับเหมือนหมู กูก็นึกว่าปลุกได้”

“เฮ้อ”

“อีกอย่าง...มึงทำเหมือนกำลังฝันร้าย”

“กูดูเหมือนฝันร้ายตรงไหน”

“ก็มึงเอาแต่พูดว่าพะนะ ๆ อยู่ได้”

“กู...”

“เวลานอนมึงก็ชอบสะดุ้งเหมือนตกจากที่สูงทุกที” เพื่อนรักบอกตามความจริง ปกติเขาปล่อยให้อัฒวานอนยาวและให้ตื่นเองตลอด เพราะต่อให้มันบอกว่าต้องปลุก สุดท้ายก็ตื่นเองได้ บางทีตื่นก่อนเขาด้วยซ้ำ

แต่คราวนี้ที่ปลุกเพราะเห็นเอาแต่นอนกระตุกจนนึกว่าชักหลัง ๆ อาการของธันวาเริ่มแย่งมาก ทุกครั้งที่หลับตาแล้ว

จมดิ่งสู่ความฝัน เหมือนมันท่องไปอีกโลกจนไม่มีเวลาพัก

เดี๋ยวละเมอ เดี่ยวสะดุ้งตื่นขึ้นมา ยิ่งช่วงสอบก็ยิ่งกระตุ้นให้
ร่างกายทำงานหนัก

“เพราะจนถึงมึงบอกว่าฝันดี ใครจะไปเชื่อมึงได้ เคยแหกตา
ดูสภาพตัวเองบ้างไหม มึงตอนนี้เหมือนคนนอนอนมาสามชาติ”
ผลึกหัวเพื่อนที่ได้ตาคัลล้าเนื่องจากนอนไม่ค่อยพอด้วยความเอือม
ระอาใจ “เมื่อคืนมึงไม่ได้กินยานอนหลับใช่ไหม”

“ถูกแล้วตื่นสาย”

“ถูกก็ปลุกมึงได้”

“แต่ถึงกินไปมันก็ไม่ช่วยให้กูหลับใจ”

“ไอ้ฉัน”

**“การนอนไม่หลับเพราะคิดถึงใครสักคน มันทรมาณมาก
นะมึง”**

ได้ยินคำนั้นหน้าหนาวถึงกับถอนหายใจเฮือกใหญ่ หมดคำ
จะพูดกับเพื่อนคนนี้ที่หาเหตุผลมาได้เขาได้ ทั้งที่มันเป็นการเถียงๆ
คุๆ เท่านั้น

ฉันว่ามีปัญหาในการนอนหลับ เป็นแบบนี้มาตั้งแต่เด็กเลยก็
ว่าได้ ทุกครั้งที่หลับตาจะฝันเห็นผู้ชายคนหนึ่งที่มีใบหน้าจิ้มลิ้ม
น่ารัก อีกฝ่ายชอบเข้ามาหาเขา ยกยืมให้เขาราวกับเป็นคนรักกัน ซึ่ง
เขาไม่รู้เลยว่าคนคนนั้นเป็นใคร รู้แค่ทุกครั้งที่มีฝันมันมีความสุข
มาก

แลกด้วยการพักผ่อนไม่เต็มที่ ยิ่งช่วงเรียนมหาวิทยาลัยตลอด
ระยะเวลาสี่ปีเขาแทบจะเป็นหมีแพนด้าอยู่แล้ว เคยลองคุยกับ
จิตแพทย์ดูแล้ว เขาก็บอกว่าเป็นภาวะที่เก็บมาคิดเท่านั้น อาจเพราะ

เคยเจอหรือเคยเห็นคนคนที่ไหนเลยเอามาผูกจิตเป็นความทรงจำ
แต่เขาจะไปหาคนที่แต่งตัวโบราณกลายร่างเป็นพญานาคได้
ที่ไหนกัน

คนคนนี้เหมือนมีแค่ในความฝัน
และมันทำให้เขา...

“มึงจะคิดถึงคนที่ไม่ได้อยู่จริงได้ไงกัน มึงตื่นเต็มตายังเนีย”
หน้าหนาวเย็บขัด ย่นคิ้วใส่เพื่อนรักที่กำลังเพ้อเจ้อ “กูขอรับรองเลยนะ
เล็กคิดถึงคนในความฝันมึงได้แล้ว หมอเขาก็บอกแล้วไงว่ามึงคิด
ไปเอง”

“ใครเขาจะคิดถึงคนคนเดียวมาตั้งแต่เด็กกัน”

“เพราะมึงยึดติดอยู่กับความฝันของมึงไง มึงเลยเป็นแบบนี้”

“มึงไม่เข้าใจเพราะมึงไม่เคยฝันถึงเขา”

“ถ้ากูต้องฝันแล้วทำให้มีสภาพแบบมึง กูก็ไม่เอาเหมือนกัน”

“...”

“ตื่นได้แล้วไอ้ฉัน”

“ไอ้หนาว”

“คนในฝันมึงเขาไม่มีอยู่จริง”

ธันวาคมถึงกับเจียบไปเลยเมื่อเจอเพื่อนพุดแบบนี้ การต่อล้อ
ต่อเถียงไม่ใช่สิ่งที่เขาชอบทำเท่าไร อีกอย่าง...นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขา
กับหน้าหนาวเถียงกันเรื่องนี้ เพื่อนเขาไม่ใช่คนที่เชื่ออะไรพวกนี้ มอง
ตามหลักวิทยาศาสตร์หมดเพราะเป็นสิ่งที่พิสูจน์ได้

ในขณะที่เขาเป็นพวกเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ไม่ใช่ทุกอย่างบนโลก
ใบนี้ที่จะหาเหตุผลได้ บางสิ่งเราก็ต้องใช้อย่างอื่นมาตัดสิน แต่ก็
นั่นแหละเถียงกับหน้าหนาวไปก็ไม่ช่วยอะไร

“และเรากำลังจะไปสาย ลูกไปอาบน้ำได้แล้วไอ้ดัส เดียวก็ไม่มีที่กางเต็นท์พอดี”

“เฮ้อ” ร่างสูงถอนหายใจทั้งอีกรอบ ถือว่าดีที่เพื่อนเขาก็ดูแลพวกเขาชอบต่อความยาวสาวความยืด มันดันหลังเขาให้ลูกจากเตียงโยนผ้าขนหนูคลุมหัวแล้วผลักเข้าห้องน้ำไป

หน้าหนาวปล่อยให้อันวาใช้เวลากับตัวเองพลางส่ายหน้าเหนื่อยใจ

“กุหมตหนทางที่จะช่วยมึงแล้วจริง ๆ ไอ้อัน”

หลังจากตอนนั้นพวกเขาไม่ได้คุยอะไรกันอีก อันวาอาบน้ำเสร็จก็รีบเร่งขึ้นกระเป๋ารั้วขึ้นรถโดยมีหน้าหนาวเป็นคนขับให้ วันนี้พวกเขานัดกันว่าจะไปนอนค้างกลางป่าโดยมีเต็นท์คูใจเป็นที่พักแรมให้ ต้องบอกก่อนว่าอันวาเป็นคนชอบกิจกรรมกลางแจ้งมาก ทั้งปีนเขา เดินป่า ว่ายน้ำ เขาล้วนชอบมันทั้งหมด

แค่ช่วงที่ผ่านมาเขาไม่มีโอกาสได้ไปเที่ยวไหนเลยเพราะเรียนหนัก หน้าหนาวเห็นว่าช่วงนี้ปิดเทอมอยู่เพื่อเตรียมตัวสอบเทอมสุดท้ายเลยปิ้งไอเดียขึ้นมา

ชวนเพื่อนรักเข้าป่า คิดว่านอนท่ามกลางธรรมชาติจะช่วยให้เพื่อนสนิทอาการดีขึ้นบ้าง

อย่างน้อยก็เป็นการพักผ่อนก่อนกลับไปเจอสมรภูมิการสอบ

เสียอย่างเดียวคือหน้าหนาวมันเป็นพวกที่ทนร้อนทนหนาวไม่ค่อยได้ พอมาถึงที่แล้วก็ต้องเดินขึ้นเขาเพื่อไปยังจุดตั้งแคมป์มันก็เลย...

“เฮ้ยไอ้ฉัน! เร็วดิอะ มัวแต่ช้าอยู่ได้!”

ติก!

“เดินแบบนี้มีงจะเป็นเต่าหรือไง เร็วๆ เข้า กูเมื่อยจะตาย
อยากนอนพักที่เตียงแล้วเนี่ย!”

เสียงโหยกโหยกโวยวายของเพื่อนรักดังมาจากข้างหน้า เรียก
รั้งให้คนที่กำลังถ่ายรูปรูปรูไปหาพลางถอนหายใจใส่ อุตส่าห์
ได้มาตั้งแคมป์ที่เขานิเวศน์ จะขอกินลมชมวิวเก็บบรรยากาศหน่อย
ไม่ได้หรือไง ทำไมต้องรีบเร่งเพราะเพื่อนเหนื่อยอยากพักไวๆ

ถ้ามาเพื่อนนอนกันที่บ้านไหม ไม่ต้องเสียเงินเสียเวลามา
นอนที่นี่หรอก

“มีงเดินไปก่อนเลย เดี๋ยวกูตามไป” ฉันวาทขณะก้มมองดู
รูปที่ถ่ายไว้ “กูขอถ่ายรูปรูปรูตรงนี้นัก่อน”

“ตรงนี้นั้นไม่ใช่จุดชมวิว มีงจะถ่ายรูปเพื่ออะไร” เพื่อนรัก
เลิกคิ้วใส่ “ไปถ่ายตรงจุดตั้งแคมป์นูน ป่านนี้ไม่เหลือที่ให้ตั้งแล้วมีง
กูโทร. หาไอ้กันต์แม่งก็ไม่รับสาย สัญญาณขาดๆ หายๆ จนกูนึกว่า
อยู่ในเขาวงกตแล้วไอ้ลัส”

“ทำไมพูดมากจังวะ คนที่ชวนมาก็มีงไม่ใช่หรือไง”

“ถ้ากูรู้ว่าลำบากกูคงเปลี่ยนใจ แต่ก็นั่นแหละ เลิกสิลาได้ไหม
รีบมาเร็วไอ้สันติน” ว่าจบก็ชุนิ้วกลางใส่

แล้วแบบนี้ใครจะอยากรีบทำตามทีบอก ร่างสูงส่ายหน้าให้
เพื่อนสนิทพลางคิดว่า ถ้ารู้ว่าเพื่อนจะบ่นมากขนาดนี้ เขาคงขึ้น
ไฟลต์บินไปเที่ยวยุโรปกับพ่อ แต่เห็นว่าเป็นประสบการณ์ที่ดี บวก
กับเขาก็ชอบอะไรแอดเวนเจอร์แบบนี้ด้วย เลยยอมตกปากรับคำมา
ด้วยกัน

ส่วนคนที่ชวนมานะบ่นตั้งแต่ขึ้นเขามา อีกนิดคงขาดใจตายแล้วมั้ง

“จีบ่นฉิบหายเลย”

“กูไต่ยีนนะไอ้เวยร” เท้าเวยเตรียมจะเพื่อนหลังไต่ยีนธันวาบ่นใส่ ถึงอย่างนั้นก็ยอมลดกล้องถ่ายรูปแล้วเดินตามเพื่อนรักต่อไป ไม่วายทำหน้าทวนประสาทใส่ให้อีกคนยกขาถีบแต่ต้นพลาด

เขากับหน้าหนาวเรียนด้วยกันมาตั้งแต่ชั้นประถม เป็นเพื่อนรักกันมาตั้งแต่ตอนนั้นจนถึงตอนนี้ที่ใกล้เรียนจบการบินเพื่อเป็นนักบินอย่างที่ตั้งใจไว้ นี่เป็นปิดเทอมสุดท้ายแล้ว พอจบเทอมนี้ก็เตรียมสอบแข่งเข้าเป็นนักบินสายการบินต่าง ๆ อีก

แน่นอน...ด้วยพื้นฐานคะแนนสูงนะ และหน้าตาที่ดีของเขา ทำให้ธันวาได้รับการทาบทามเข้าทำงานตั้งแต่ยังไม่จบมหาวิทยาลัย ทั้งยังมีพรสวรรค์ให้ประหลาดใจเลยเป็นความหวังของครอบครัว

ทั้งนี้ทั้งนั้นทุกอย่างก็ต้องเป็นไปตามลำดับขั้น แต่เขาหวังว่าจะได้เป็นนักบินเร็ว ๆ นี้ อย่างน้อยก็ก่อนอายุยี่สิบแปด เขารู้ว่าตัวเองอยากเป็นนักบินก็ตอนที่ไปโดดร่มกับพ่อครั้งแรกที่อเมริกา พอโตขึ้นมาเลยตั้งเป้าหมายแน่วแน่มาก

และมันก็ใกล้ถึงเป้าหมายเข้าไปทุกที

“ถึงสักที ขาแทบแตก” หน้าหนาววางเดินเท้าลงหลังมาถึงจุดสำหรับกางเต็นท์ เขาบิดขี้เกียจพร้อมกับถอนหายใจแรง ๆ ต่างจากธันวาที่เดินเช็กภาพที่ถ่ายมาอย่างไม่รีบร้อน “ได้โปรดขอบคุณชายตั้งเต็นท์ก่อน เดี่ยวกูปล่อยไปถ่ายรูปอวดแม่มึงเน”

“รู้แล้วนะ มึงนี่ขี้นั่นจ้ะ”

“ขนาดบ่นมึงยังไม่ฟังเลย ถ้ากูไม่บ่นมันจะขนาดไหน” เท้าเวย

ด่าอีกรอบ แต่เพื่อนรักไม่สะทกสะท้านอะไร “และเดินที่มึงก็หลังใหญ่จิบหาย กะจะลงหลักปักฐานที่นี่หรือไง”

“ก็เผื่อเอาไว้ จะได้ไม่ต้องนอนเบียดกับมึงไง”

“ทำไม เเตงกลัวตกหลุมรักเค้าหรือไง”

“เดี๋ยวฟ้าผ่าไอ้หนาว”

“ฮ่าๆ” หน้าหนาวหัวเราะใส่ตอนเห็นธันวาทำหน้าเหยแก่ใส่เขา พวกเขาต่างรู้ดีว่าไม่มีทางชอบกันแบบนั้น เพราะธันวาชอบผู้ชาย แม้ว่ามันจะไม่เคยคบใครจริงจิงเลยก็ตาม ส่วนเพื่อนรักชอบผู้หญิง ติดแค่ว่าหัวทุกทีที่จิบใคร

คนหนึ่งหล่อเลือกได้ อีกคนนกกินไปเลยกลายเป็นเพื่อนซี้กันไง

ถึงจะแอบหมั่นไส้ธันวาอยู่ทุกวันนี้ก็เถอะ

“มาช่วยกุทางเดินที่ได้แล้ว งานยากของวันนี้”

“กูปวดท้องวะ โทษที”

“ฮะ?”

“เดี๋ยวกูไปห้องน้ำก่อนนะ ฝากมึงทางเดินทีด้วย”

“เฮ้ยไอ้ธัน! ไอ้ธัน!”

ไม่รู้ให้เพื่อนทักท้วงธันวาก็รีบชิงหนีออกมาก่อน เพราะเขารู้ว่าหน้าหนาวไม่กล้าตามมาหรอก ของที่พกมามีแค่ของมีค่า ยังไงมันก็ต้องอยู่เฝ้า ส่วนเขาก็ไม่ได้มาเข้าห้องน้ำอย่างที่ว่า แค่อยากหนีออกมาใช้เวลาส่วนตัวเท่านั้น

ธันวายิ้มขำตอนเห็นเพื่อนรักทำได้มากที่สุดคือกระพิบเท้าลงพื้นอย่างเจ็บใจ ขณะที่เขายกกล้องขึ้นมาถ่ายรูปรูปรายภาคที่งดงามยิ่งกว่าอะไร

กลิ่นของธรรมชาติอัดแน่นอยู่ในปอดเขา ผ่อนคลายความ
ตึงเครียดจากช่วงเวลาที่ผ่านมาให้สบายใจ

“แถวนี้มีน้ำตกใช้ใหม่ อยู่ตรงไหนกันนะ...” เจ้าตัวพื้มพำหลัง
หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเพื่อค้นหาว่าน้ำตกอยู่ตรงไหน นั่นคือเป้าหมาย
แรกที่เขาตั้งใจไว้ กะว่าถ้าถ่ายได้สวยก็จะอัปลงอินสตาแกรม
ให้คนมากดถูกใจกัน ติดแค่ว่าจุดตั้งแคมป์กับน้ำตกค่อนข้างไกลกัน
เพื่อความปลอดภัยหลาย ๆ อย่าง

ต้องบอกก่อนว่าจุดที่เขามาตั้งแคมป์มันเป็นเหมือนริสอร์ท
มากกว่า แค่ว่ามันอยู่ในธรรมชาติและคนก็ไม่ได้เยอะมากเพราะ
เพิ่งเปิดตัวใหม่

แต่การบริการและจุดตั้งแคมป์ถือว่าสวยถูกใจ นอกจากกาง
เต็นท์ได้ยังมีเป็นบ้านให้อาศัย เพื่อในกรณีฝนตกหรือใครที่ไม่อยาก
กางเต็นท์ก็อยู่ที่นี่ได้

ก็โอเคอยู่สำหรับเขา

“ตรงนี้สวยดีอะ” เขายกยิ้มหลังเจอจุดถ่ายรูปที่ชอบมาก มัน
เป็นน้ำตกที่รอบด้านเป็นป่า งดงามราวกับว่าอยู่ในวรรณคดียังไง
ยังงั้น แสงสีจากดวงอาทิตย์ที่ตกกระทบลงมาก็ได้องศาพอดีเหมือน
ถูกเซตไว้ ตรงขอบหินนั่นถ้ามีคนนั่งอยู่คงถ่ายอวดคนอื่นให้อิจฉาได้

แปลกที่วันนี้ไม่มีคนเลย อย่างกับอยากให้เขาได้อิ่มหนำกับ
บรรยากาศจนกว่าจะพอใจ

อันวามองรูปที่ถ่ายได้ ก่อนจะ...

‘พี่ท่าน’

‘พี่ท่านมาหาข้าแล้ววี่’

“เอ๊ะ” ร่างสูงชะงักเมื่อความทรงจำบางอย่างถูกรื้อฟื้นขึ้นมา

มันคือภาพในความฝันของเขา ที่เขามักจะเจอผู้ชายคนหนึ่งในป่า
ตรงริมธารเสมอ และมันบังเอิญกับจุดที่เขาอยู่เลยเหมือนเห็นภาพ
ซ้อนทับว่าคนคนนั้นนั่งอยู่ตรงจุดหินนั้น

หันมายกยิ้ม ทั้งสายตาเชิญชวนให้มองกัน

นาทีนั้นธันว้ายืนค้างด้วยความตกใจ ก่อนที่ภาพนั้นจะหาย
ลับแล้วแทนที่ด้วยเสียงของ...

“ป่า! ป่า! หายไปไหนเนีย!”

“หือ?”

“ฮึ้ย!” น้ำเสียงที่บอกอาการฮึดฮัดของใครบางคนทำลายภาพ
ในหัวของธันวาไปจนหมด พาให้เขาหันไปมองผู้หญิงที่ถือพัดลม
ใส่ถ่านกับโทรศัพท์มือถือไร้สัญญาณ ดูเหมือนเธอกำลังตามหาใคร
สักคนอยู่ ท่าที่หงุดหงิดนั้นดูอันตรายชนิดที่ไม่น่าเข้าใกล้

ธันวาจึงทำเป็นไม่สนใจ ทว่าเธอกลับตรงดิ่งเข้ามาทักทาย

ไมลี ต้องบอกว่าเธอเข้ามาถามมากกว่า

“ขอโทษนะคะ เห็นผู้ชายใส่เสื้อสีฟ้า ผิวขาว สูงประมาณร้อย
เจ็ดสิบห้าเดินผ่านมาแถวนี้ไหม” เธอรัวดีเทลชุดใหญ่ ทำเอาธันวา
กะพริบตาปริบ ๆ “ผมสีน้ำตาลเทา ๆ ตัวขาวเกินเบอร์ น่าจะใส่สร้อย
ข้อมือด้วย”

“โทษทีครับ ผมว่าผมไม่เห็นนะ”

“ไม่เห็นเลยหรอคะ สักนิดหนึ่งก็ไม่เห็นหรอ”

“เผอิญผมเพิ่งมาถึง นอกจากพนักงานผมก็ไม่เจอคนอื่นเลย”

“อ้าว งั้นขอโทษด้วยค่ะ ฉะนั้นว่าคุณมาสักพักแล้วเลยคิดว่า
น่าจะเห็นน้องชาย”

“น้องชาย?”

“ใช่ค่ะ น้องชาย ไม่รู้นางหายไปไหน กลัวจะกลับคืนสู่
ธรรมชาติไป นางยิ่งอึ้งๆ อยู่ด้วย” หญิงสาวพูดด้วยความ
หงุดหงิดปนเหนื่อยหน่าย ถอนหายใจอีกทีจนธันวากลัวว่าลมเธอ
จะหมดปอด ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังไม่หยุดที่จะตามหาน้อง ส่วนธันวา
ทำได้แค่มองเท่านั้น พลังจิตภาพตามว่าน้องชายของเธอคนนี้จะ
เป็นคนแบบไหนกัน

ไอ้ที่บอกว่ากลับคืนสู่ธรรมชาติเหมือนคำแชะมากกว่าคำ
ห่วงใยเลย

“ยังไงถ้าคุณเจอผู้ชายตามที่ฉันบอก ฝากบอกเขาด้วยว่าฉัน
ตามหาเขาอยู่” ไม่รอช้าให้สติหลุดไปมากกว่านี้ เธอย้ำเตือนอีกครั้ง
“หรือไม่ก็บอกให้เขากลับไปเดินทีโดยเร็วที่สุด คุณปู่เป็นห่วงแย่แล้ว”

“ถ้าผมเจอจะบอกให้”

“ภาวนาขอให้เจอเถอะค่ะ ฉันตามหาเขามาเกือบชั่วโมงแล้ว”
เธอลงกตาใส่ “ที่นี่สัญญาณก็ไม่มี โทร. หาใครก็ได้”

“ที่นี้อยู่ในป่าหนึ่ครับ จะให้มีสัญญาณแบบในกรุงเทพฯ ก็คง
ต้องเข้าเมืองไป”

“ถ้ารู้แบบนี้ฉันน่าจะเอาเชือกผูกเขากับเอวฉันไว้ เขาจะได้ไม่
ไปไกลจากสายตาค้น”

สัมผัสได้ถึงความคับแค้นใจ แต่มันก็มีความกังวลปนเป็นห่วง
อยู่ในนั้น

“งั้นฉันขอตัวไปตามหาน้องต่อก่อนแล้วกัน อย่าลืมนะคะ
ผู้ชายใส่เสื้อสีฟ้า สูงประมาณร้อยเจ็ดสิบห้า”

“ผมต้องรู้ชื่อเขาด้วยเลยไหม”

“ผีนป่า”

“ครับ?”

“น้องชายฉันซื้อผืนป่า ถ้าเจอเขารีบบอกให้เขากลับไปหาฉันด่วน” พุดจบเธอก็เดินปึงปึงจากไปเลย ทั้งให้ธันวายืนงออยู่คนเดียวพร้อมกับซื้อน้องชายเธอที่ฝากไว้ให้ ดูเหมือนเธอจะไม่คิดมากเลยที่จะบอกซื้อน้องชาย คงคิดว่าแค่หาเจอก็เพียงพอแล้ว แม้ว่าเขาไม่ได้บอกว่าจะตามหาอย่างสุดความสามารถก็ตาม

อีกอย่าง...เราต่างเป็นคนแปลกหน้า เขาจะรู้ได้ไงว่าเธอไม่ใช่หนึ่งในมิชชันนารี เพราะจันทพอเธอกลับสายตาไปแล้ว ธันวาจึงเดินเลี้ยวออกมาจากตรงนั้น กันเธอกลับมาโยนคำถามใส่

พร้อมกับคิดว่าคนอะไรซื้อผืนป่า ทำไมฟังดูรักธรรมชาติขนาดนั้น

เพราะงี้พี่สาวเลยกลัวว่าจะกลับคืนถิ่นเหรอ ก็ที่นี่เต็มไปด้วยภูเขาและพงไพร แต่คิดไปคิดมาซื้อก็เพราะอยู่นะ เขาไม่เคยเจอใครซื้อแบบนี้เลยถือว่าน่าสนใจ

แต่ก็นั่นแหละ ใจอะไรไม่ได้ สมัยนี้สิบแปดมงกุฎเยอะจะตาย

“ไปตรงนั้นดีกว่า” เจ้าตัวพึมพำกับตัวเองพลางเดินถ่างรูปไปเรื่อย ๆ และเริ่มเดินไกลจากจุดที่เจอคนแปลกหน้า เขาผ่านถ้ำเล็ก ๆ ที่ข้างในมีลำธาร น่าจะเป็นจุดชมวิวกว้างอีกที่หนึ่งของรีสอร์ทแห่งนี้ ซึ่งเรียกถึงความสนใจจากเขาเป็นอย่างมาก

ธันวามองทุกอย่างผ่านเลนส์กล้อง เขาเห็นความงามของธรรมชาติในที่แห่งนั้น เสียงสายน้ำอันชื่นฉ่ำกับสายลมเย็น ๆ กำลังคลอเคลียกัน พอดูอยู่ในถ้ำแล้วความเย็นกลับโอบรัด ไม่ได้รู้สึกอึดอัดแต่เหมือนนอนแช่อยู่ในผืนน้ำอันกว้างใหญ่

ร่างสูงเดินเข้ามาจนสุดถ้ำเพื่อทะลุออกไปตรงหน้าผาที่มีราว
กั้นไว้ แสงของดวงอาทิตย์ตกกระทบเลนส์กล้องพาให้เขาต้องปรับ
แสงใหม่ ทว่าจังหวะนั้นกล้องของเขากลับจับภาพคนคนหนึ่งได้

พลันเสียงกระซิบที่คุ้นเคยก็ดังขึ้นมา

‘พี่ท่าน’

‘พีทนต์เทวา’

‘ยอดรักของข้า’

‘ข้ารอท่านอยู่’

ติก!

ผีเท้าหุดยะงักตรงปากถ้ำ ดวงตาจับจ้องไปยังผู้ชายสวมเสื้อ
สีฟ้า เขามีเส้นผมสีน้ำตาลเทา ผิวขาวเนียนละเอียด สวมกางเกง
ขาสีส่วน รวมถึงสวมสร้อยข้อมือสีเงินวาววับ

คาดการณ์จากสายตาเขาสูงประมาณร้อยเจ็ดสิบห้าเป็นอย่าง
ต่ำ เมื่อเทียบกับธันวาแล้วหน้าผากของอีกฝ่ายจะอยู่ตรงปากเขา
พอดีอย่างกับสวรรค์กะเกณฑ์ไว้ให้

ธันวารู้ได้ทันทีว่าผู้ชายคนนี้เป็นคนที่ผู้หญิงคนนั้นตามหาแทบ
ตาย

แต่แทนที่เขาจะรีบเข้าไปบอกว่ามีคนหาตัวอยู่ กลับยืนค้าง
มองอีกฝ่ายผ่านเลนส์กล้อง เช่นเดียวกับคนตรงหน้าที่ถือโทรศัพท์
อยู่ หน้าจอของอีกคนปรากฏภาพเขาที่ถือกล้องถ่ายรูป แสดงให้
เห็นว่าอีกฝ่ายก็กำลังถ่ายรูปเหมือนกัน

นาทีนั้นคล้ายบางอย่างดึงดูดให้เขาทั้งคู่ค่อย ๆ ลดสิ่งที่ถือใน
มือลงเพื่อมองหน้ากันด้วยนัยน์ตาที่แท้จริง

เขารู้ว่าดวงตาเป็นหน้าต่างของดวงใจ หากใครยึดครองได้ก็

เหมือนยัดใจไปทั้งดวง ฉันไม่เคยเชื่อเรื่องนั้น เขาไม่เคยเจอใคร
ที่สามารถสะกดสายตาของเขาไว้ได้

กระทั่งได้พบเจอคนคนหนึ่งที่มองเขาด้วยแววตาไม่ต่างกัน
เท่าไร

แววตาที่เห็นแล้วมีอิทธิพลต่อหัวใจ

แววตาที่สื่อความรู้สึกข้างใน

แววตาที่ทำให้พลังปากพูดออกไป...

‘สัญญาได้หรือไม่’

‘สัญญาว่าเราจักกลับมาครองรักกันดังเดิม’

“พนาสิน...”

“ป้า!”

“ไอ้ฉัน!”

“!” ทั้งสองสะดุ้งสุดตัวเมื่อถูกเรียกจากด้านหลัง หน้าหนาววิ่ง
มาหาเพื่อนรักพร้อมกับหญิงสาวตรงดิ่งไปหาน้องชายที่ตามหา
จึงหวนนั้นเหมือนพวกเขาหลุดออกจากภวังค์ ฉันไม่รู้ตัวเลยว่า
เดินมาหยุดใกล้คนคนนั้นมากขนาดนี้

ชนิดที่ปลายรองเท้าแทบแนบชิด มือก็ค้างไว้ในท่วงท่าที่กำลัง
จะเอื้อมไปสัมผัสแก้มขาว คนตรงหน้าที่เพิ่งรู้สึกตัวก็รีบผละถอยจน
ชิดราวกัน ก่อนที่สาวจะดึงตัวให้ออกห่างคนแปลกหน้าที่ให้วุ่น
ก่อนหน้านี้

“ป้า! แกมาทำอะไรตรงนี้เนี่ย ฉันตามหาแกไปทั่ว!” เจ้าตัว
ตะโกนถามพร้อมหมุนตัวน้องชายตรวจดูว่ามีรอยเขียวรอยช้ำตรง
ไหนไหม “บอกแล้วไงว่าอย่าไปไหนมาไหนคนเดียว ถ้าหลงทาง
ขึ้นมาใครจะมาช่วยแกได้!”

“เอ่อ...”

“เอ๊ะ แล้วนี่แกเจอเขาได้ไง”

“ใคร”

“ผู้ชายคนนั้นไง”

“เอ๊ะ”

“ไม่อยากเชื่อว่าเขาจะช่วยตามหาแกจนเจอ”

พนาเดือนสิบสอง ๒

พรหมลิขิต

ฝันว่าได้แต่ตกใจกับคำพูดนั้น ไม่คิดว่าการปลื้มตัวออกมาเดินเล่นเพียงลำพังเพราะอยากใช้เวลากับตัวเอง จะทำให้พี่สาวเป็นห่วงจนต้องไปรบกวนคนอื่นแบบนี้ ปกติ**เพลงพิน**ไม่ใช่คนที่จะให้วุ่นอะไรใครง่าย ๆ เธอมักลงมือทำด้วยตัวเองจนสำเร็จเสมอ แต่ครั้งนี้คงหาเขาไม่เจอจริง ๆ ถึงได้ขอร้องคนคนนี้ให้ช่วย ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่อาจบอกได้ว่าคนตรงหน้าช่วยตามหาเขาจริงไหม เพราะนาฬิกาที่เจอกันมันเหมือนพวกเขาต่างบังเอิญพบเจอมากกว่า

ฉันวาก็คิดแบบนี้ ต่างกันนิดเดียวตรงที่เขามองว่ามันเป็นเรื่องของโชคชะตา

พรหมลิขิตทำให้เขาได้เจอกับคนในฝันที่เขาตามหา

“พี่รู้จักเขาหรือ” คนน้องถามพี่สาวพลางหลบตามองพื้นเช่นคนเงินอายุที่ถุกนัยน์ตาสวยจ้องมองไม่มีหยุด

ฉันว่าไม่อาจจะสายตาจากคนตัวเล็กได้ เขาไล่สายตามอง

เก็บรายละเอียดบนใบหน้าจิ้มลิ้มน่ารัก แวตาส่งออกไปก็เต็มไปด้วยความคิดถึงและความดีใจที่ได้เจอกัน

ทำเอาหัวใจผืนป่าเต้นผุดจิ้งหะ

“ไม่อะ เพิ่งเจอกัน ฉันเห็นเขาถ่ายรูปแฉะๆ ที่แกเคยอยู่เลยถามเขาว่าเห็นแกไหม” เพลงพินตอบ “ตอนแรกเขาบอกไม่เห็น ฉันเลยฝากเขาช่วยดูเผื่อว่าแกหลงทางไง นี่ถือว่าแกหลงมาไกลเหมือนกันนะ ฉันแทบไปแจ้งตำรวจแล้ว”

“ป่าไม่ได้มาไกลขนาดนั้นสักหน่อยพีพิน” น้องยูปากใส “และพีไม่ควรรบกวนคนอื่นแบบนี้ล่ะครับ ป่าออกมาแป๊บเดียวเอง เดียวก็กลับไป”

“แป๊บเดียวของแกก็เกือบชั่วโมงแล้วไหม ฉันกลัวว่าเสือจะลากแกเข้าป่าไปนะสิ”

“ที่นี่ไม่มีเสือหรอกครับ พีก็พูดเกินไป” น้องชายตอบอย่างขบขัน “อีกอย่าง...ป่าไม่ใช่เด็กแล้วนะพีพิน”

“แกเป็นเด็กสามขวบติดผ้าเน่าสำหรับฉันเสมอ ต่อให้แกจะอายุห้าสิบ”

“พีพิน...!”

“แต่ยังไงก็ขอบคุณที่ช่วยหาน้องฉันจนเจอ”

ผืนปาย่นคิ้วใส่พี่สาวที่มาว่าเขาเป็นเด็กสามขวบติดผ้าเน่า มันอาจฟังดูเป็นแค่คำเปรียบเปรย แต่เรื่องติดผ้าเน่าเป็นเรื่องจริง ขนาดตอนนี้อายุสี่สิบกว่าแล้วยังติดอยู่ เพราะงั้นพอพี่สาวพูด เจ้าตัวเลยเล็กลั่นใหญ่

ตรงนั้นคนเยอะแยะ ได้ยินแบบนี้จะคิดกับเขายังไง จะไม่มองว่าเขาเป็นเด็กน้อยไร้เดียงสาหรือ

เขาอายุสี่สิบเอ็ดแล้วนะ และการติดผ้าเน่าก็ไม่ใช่เรื่องไม่ดี
ด้วย

ฮีย พี่ผิน ทำเขาขายหน้า

“ไม่เป็นไรครับ จริงๆ ผมก็บังเอิญเจอเขาเหมือนกัน”

ในตอนที่ยืนปากำลังนอนพิสาในใจ จู่ๆ ธันวาก็ตอบกลับ
เสียงทุ้มต่ำที่ไม่ได้ยินมานานสะกดผืนป่าให้ตั้งใจฟังก่อนจะเลื่อน
สายตาไปสบ เห็นอย่างนั้นธันวালেย์ยิ้มหวานให้ซะเลย

ทำเอาคนที่หัวใจเต้นแรงรีบหลบตา หน้าแดงไปหมดทั้งที่
ตรงนี้อากาศไม่ได้ร้อนเลยสักนิด

“กำลังจะบอกเขาว่าพี่สาวตามหา แต่คุณมาซะก่อน”

“ฉันเห็นเพื่อนคุณตามหาคุณอยู่ก็เลยชวนกันมาดูแถวนี้
เพราะยังไม่ได้มา” เพลงผินหันไปมองหน้าหนาวที่ยิ้มเจื่อนให้

จะว่าไ้ดี มันไม่เชิงชวนกันมา

เอาเป็นว่าต่างคนต่างไม่ได้เต็มใจร่วมทางกันหรอก

“ถือว่าดีที่เข้ามา ได้เจอทั้งคุณและน้องชายเลย” เธอถอน
หายใจอย่างโล่งอก “กลับกันได้แล้วป่า คุณปู้รออยู่ป่านี่เป็นห่วง
แย่แล้ว”

“ปารู้แล้วครับ แต่...เอ่อ...ขอเวลาป่าอีกนิดได้ไหม ป่าอยาก
ถ่ายรูปตรงนี้อีกหน่อย”

“เมื่อวานก็ถ่ายไปแล้วไม่ใช่หรอ จะถ่ายที่เดิมซ้ำๆ หลายๆ
รอบทำไม”

“ก็แถวนี้วิวดีนี่นา ป่าเลยอยากเก็บภาพไว้” พุดพร้อมเหลือบ
มองผู้ชายตรงหน้าที่ยังคงยิ้มหวานให้ “และป่าควรขอบคุณเขาที่ช่วย
พี่ตามหาป่า”

“ฉันขอบคุณแทนแกแล้ว เพราะฉันแกไม่ต้องทำอะไรอีก”
เพลงพินัยน์คิ้วหนัก “สิ่งเดียวที่แกควรทำตอนนี้คือกลับไปหาคุณปู่”

“เป็นพี่ที่โหดจังเลยนะ น้องคุณกลัวหัวหดไปหมดแล้วนั่น”
หน้าหนาวที่เงียบไปนานพุดขึ้น “จริง ๆ ถ้าเขายังไม่อยากกลับ คุณ
ก็น่าจะปล่อยให้เขาได้ตามใจตัวเองอีกหน่อย”

“ไม่เป็นไรครับ พี่ผินแค่เป็นห่วง ไม่ได้บังคับอะไรผมหรอก”
ผินปาดตอบกลับ เขาไม่อยากจะให้พี่สาวมีเรื่องเพราะรู้ว่าเธอไม่ชอบ
การถูกพูดใส่แบบนี้ แม้ว่ากรกระทำจะเหมือนการบังคับก็ตาม
“และผมออกมาโดยไม่ได้ออกด้วย พี่จะเป็นห่วงหนักก็ไม่แปลก”

“ฉันให้พี่ไปส่งที่เต็นท์ดีไหม เราจะได้ไม่หลงทางอีก”

“เอ?”

“เพราะพี่เองก็เพิ่งมาถึงที่นี่ ถ้าได้คนนำทางคงจะดีไม่ใช่เน้อ
เลย” ธันวาเอ่ยบอก หวังให้น้องคล้อยตามคำพูดของเขา

นาทีนั้นผินป่าหน้าแดงมาก เขาไม่รู้ว่าทำไมตัวเองต้องเขิน
อายขนาดนี้ หัวใจเขาเต้นถี่ มือไม้ก็เย็นไปหมด

ไม่กล้าแม้แต่จะสบตาคนที่ที่ไม่ว่าอีกฝ่ายเป็นพี่เขาจริงไหม
หรืออายุเท่ากันแต่แทนตัวแบบนั้นเพื่อความสบายใจ

ถึงอย่างนั้นมันก็มีอิทธิพลต่อหัวใจ

“พี่ชื่อธันวานะครับ” แนะนำตัวเองเสร็จสรรพทั้งที่ไม่มีใคร
ถาม “น้องชื่อผินป่าใช่ไหม”

“คะ...ครับ ผมชื่อผินป่า”

“ชื่อเหมาะกับเรามาก”

“อะ...เอ่อ...คือว่า...”

“น่ารักจัง”

“...!”

“น่ารักจังเลยนะครับ น้องผีนป่าเนี่ย :)”

เหมือนหัวใจจะหลุดออกจากอก ผีนป่าไม่อาจคอนโทรลหัวใจได้ หน้าเขาแดงกว่าเดิม ซ้ำทั้งตัวยังร้อนไปหมดยิ่งกว่าคนเป็นใช้ธนูว่าใช้น้ำเสียงอบอุ่นในการคุยกับเขา พร้อมกับขยับเข้ามาใกล้ แม้จะมีเพลงพินคันทันกลางอยู่ก็ตาม

แต่สำหรับผีนป่า เหมือนพี่เขามายืนกระซิบอยู่ข้าง ๆ ใกล้จนหัวใจจะวายและตายจาก

“มะ...ไม่น่ารักหรอกครับ ชื่อผมแปลกจะตาย” คนตัวเล็กพูดเสียงแผ่ว อยากละลายหายไปจากตรงนี้จะแย่แล้ว “ไม่ค่อยมีคนใช้เท่าไรด้วย”

“แบบนี้ก็ดีออก เด่นกว่าคนอื่นไง”

“ผมไม่ชอบการเป็นจุดเด่นเท่าไร”

“แต่เราเด่นในสายตาพี่มากเลยรู้ไหม”

“เอ๊ะ!”

“เด่นจนสายตาไม่ได้เลย”

ผีนป่าคิดว่าตัวเองน่าจะระเบิดตัวตายไปแล้ว ไม่อยากรับรู้อะไรจากปากผู้ชายคนนี้อีก ทั้งที่ชีวิตก็เจอคนมาตั้งเยอะ ทั้งคนที่มาจีบแบบจริงจังและเล่น ๆ ทว่าคนพวกนั้นกลับไม่เคยทำให้เขาเงินอายได้เท่านี้เลย

หรือว่าเขากำลังป่วย แต่ไม่รู้ตัวเท่านั้น แต่ถ้าเขาป่วยจริง เขาจะป่วยเป็นโรคอะไรกัน

โรคเงินคุณธนูวุ้นั้นเหวอ แต่เราเพิ่งพบกัน

เราไม่ควรเงินคนแปลกหน้าสิ ใช่หรือเปล่านะ

ฮือ! ไม่รู้แล้ว หัวใจเต้นดังจนคิดอะไรไม่ออกเลย จี้ออ...

“ฮะอ๋ม” พลันหน้าหนาวก็กระแอมขึ้นมา ก่อนจะกอดคอเพื่อนรัก “กูว่าเราแยกย้ายกันดีกว่า มึงยังต้องช่วยกูทางเดินที่อยู่นะเพื่อนรัก”

“ได้เวกูไปช่วยทาง กูต้องไปส่งน้องผีนป่าที่เดินท์ก่อน”

“ใจเย็นไอ้เสื่อ เขาไม่ได้ขอ”

“พวกคุณยังไม่ได้ทางเดินท์หรือ”

“หือ?”

“ให้ผม...ไปช่วยไหมครับ ะ...ถือว่าเป็นการตอบแทนที่คุณธันวาคมหาผมจนเจอนะ” ผีนป่าพูดตะกุกตะกัก แต่ความอึกอักนั้นเต็มไปด้วยความเต็มใจและอยากช่วยเหลือ เขามาถึงที่นี่ได้หลายวันแล้ว และช่วยคนที่มาที่นี้ทางเดินท์ไปหลายคร้วเรือน ไม่อยากบอกว่าเขากางเดินท์เก่ง แค่มิ่ประสบการณ์จากที่ไปเที่ยวป่าบ่อยก็เท่านั้น

เขาเป็นพวกรักธรรมชาติเลยชอบจัดทริปไปนอนตามป่าตามเขา ส่วนใหญ่จะไปใกล้ๆ ลำธารเพราะมันเย็นกว่าจุดอื่น บางทีไปคนเดียว บางทีก็ไปกับครอบครัว

แต่ไปคนเดียวบ่อยสุด เพลงพินไม่ค่อยชอบทำอะไรยุ่งยากสักเท่าไร

“แบบนี้ก็ดีเลยสิครับ พี่ทางเดินท์ไม่เป็นเลย” ธันวารับตอบกลับ “นี่เพื่อนพี่มันก็ทางไม่ค่อยเก่ง ถ้าได้น้องผีนป่าไปช่วย คินนี้พวกพี่คงมีที่ซุกหัวนอน”

“ไอ้ธัน มึงอย่าเล่นละคร” หน้าหนาวกระซิบ แม้จะยืมให้ผีนป่าอยู่ก็ตาม “มึงจะล่อน้องเข้าถ้าเสื่อแบบนี้ไม่ได้ มึงจะบ้าหรือ”

“จริง ๆ ที่นี้เขามีพนักงานช่วยกางเต็นท์อยู่นะ คุณไปขอให้เขาช่วยได้” และเหมือนเพลงพินจะฟังมาพอแล้วเลยกอดดอกพุดสวนกลับไป “ฉันต้องพาน้องชายกลับไปหาคุณปู่ ท่านเป็นห่วงจะแย่แล้ว”
“แต่ไปกางเต็นท์แป๊บเดียว มันไม่น่าจะนานเท่าไหร่นะพี่พิน”
“ป้า...!”

“และพี่พินเป็นคนรบกวนเขาเองนะ ถ้าไม่ตอบแทนเขามันจะดูเสียมารยาทนะครับ” คนตัวเล็กหาข้ออ้างมาเสริมทัพ “ป้าไม่อยากให้พี่พินดูไม่น่ารักในสายตาคนอื่นนะ และกางเต็นท์มันก็ไม่ได้ยุ่งยาก ป้าไปช่วยเขาแป๊บเดียวเดี๋ยวก็กลับ คราวนี้สัญญาว่าจะไม่เถลไถลที่ไหนอีก”

“แต่เขาเป็นคนแปลกหน้านะป้า”

“แต่พี่ให้เขาช่วยตามหาป้าเองนะ”

“ป้า”

“ใครช่วยอะไรเรา เราต้องตอบแทนเขา คุณปู่สอนมานะพี่พิน”

เพลงพินอยากจะเอาหัวโขกราวกันให้ตายจาก ทำไมน้องชายเธอถึงต้องแสนดีขนาดนี้ ไม่คิดเหรื่อว่าคนตรงหน้ากำลังคิดไม่ดี เธอยืนฟังมาตั้งนานก็เริ่มคิดได้ แต่ที่ผีนป้าพูดมันก็ถูก คุณปู่สอนว่าใครช่วยอะไรเรา เราก็ต้องตอบแทนเขาไป

คนเป็นพี่ยืนคิดอยู่นาน สุดท้ายก็ถอนหายใจ

“เต็นท์พวกคุณอยู่ไหน เราจะได้รีบไปช่วยกาง”

“ทางนี้เลยครับ” ธันวาอึกกว้างดีใจเพราะในที่สุดแผนการของเขาก็สำเร็จ เขาผายมือไปทางเก่าที่เดินมา

เพลงพินพยักหน้าและคว้ามือผีนป้าให้เดินไปพร้อมกัน คน

น้องได้แต่เดินเคียงข้าง ไม่วายเหลือบไปมองร่างสูงที่เดินตามหลัง
ธันวายิ้มให้น้อง เสียหายที่ต้องหยุดชะงักเพราะหน้าหนาว
รัดคอกัน

“มึงนี่มันตอแหลจริง ๆ” คำไปหนึ่งยกโดยที่เพื่อนรักยังไม่ละ
สายตาจากคนที่นำไปก่อน “มึงจะล่าเหยื่อที่นี้ไม่ได้นะไอ้ธัน เรามา
เที่ยวกันนะเว้ย”

“กูก็ได้ล่าเหยื่อ กูแค่อยากให้น้องเขาช่วย”

“ช่วยเหยื่ออะไร มึงมันนักกางเต็นท์มือฉมัง แต่เลือกหลอกเขา
ว่ากางไม่เป็น มึงมันไซ้อีตอกมาก” หน้าหนาวยี้หิวเพื่อนสนิท ทำเอา
ธันวาย่นคิ้วไล่ “และมึงเห็นหน้าพี่เขาไหม เขาแทบจะแตกหัวมึงอยู่
แล้ว”

“มึงก็คิดมาก เขาไม่ทำอะไรกูหรอก กูไม่ได้ไปรุ่มร่ามกับน้อง
เขาสักหน่อย”

“แน่ใจหรือพ่อ ตามึงที่มองน้องนี่แทบจะสิงน้องไปแล้วด้วย
ซ้ำ”

“ก็น้องเขาน่ารัก จะให้หยุดมองได้ไงกัน”

“นี่มึงโดนของหรือไอ้ธัน”

“เปล่า กูแค่ชอบน้องเขา”

“หา?!”

“กว่ากูตกหลุมรักเขาจะไอ้หนาว”

ได้ยินคำนั้นหน้าหนาวถึงกับอ้าปากค้าง มันเป็นจังหวะเดียว
กับที่ธันวาเห็นบางอย่างตกอยู่บนพื้น นาที่นั้นเขาริบเดินไปดูก่อน
จะพบว่ามันคือสร้อยข้อมือที่ผืนป่าสวมอยู่ก่อนหน้านี้

จำได้ว่ามันพอดีข้อมือน้อง ไม่มีทางที่จะหลุดออกมาได้ง่าย ๆ

พอเงยหน้าขึ้นดูก็เห็นสองพี่น้องยืนรออยู่ไม่ไกล ผีนป่าลูบข้อมือตัวเองที่ไร้เครื่องประดับเนื่องจากทำหล่นไว้พร้อมกับยกยิ้มหวานให้ จังหวะนั้นธรรวารู้เลยว่าอีกคนกำลังมีใจ ส่วนหน้าหนาวที่เห็นทุกอย่างถึงกับกุมขมับราวกับคนจะ เครียดตาย

“ไอ้เหี้ย ปกติเขามีแต่โยนมาลัยเสี่ยงทาย นี่ทิ้งสร้อยข้อมือกับยิ้มหวานมาให้ บอกเลย ซอตนี้อูตายค่ะพี่เกด”

ไว้ตายตอนรับดอกไม้ที่งานแต่งงานนะเพื่อน :)

หลังจากตอนนั้นพวกเขาก็ไม่ได้พูดอะไรอีก ธรรวรีบวิ่งไปหาผีนป่าเพื่อนำทางไปที่เต็นท์ ซึ่งต้องขอบคุณหน้าหนาวที่ยังกางไม่เสร็จ อันที่จริงเขาไม่ได้กางเลยด้วยซ้ำ แะขึ้นโครงโง่ๆ ไว้ให้รู้ว่่า ขี้เกียจทำ ส่วนที่เหลือคือรอธรรวมาจัดการ

พอเห็นแบบนั้นร่างสูงก็คิดแผนขึ้นมา ทำเป็นหยิบโครงเหล็กเปล่าๆ

“อันนี้ต้องใส่ตรงไหนหรอครับน้องผีนป่า”

“ใส่ตรงขอบเต็นท์ครับ ตรงนี้” ผีนป่าตอบหน้าชื่อพร้อมกับหยิบเต็นท์ขึ้นมาเพื่อให้ธรรวเสียบเหล็กเข้าไป “คุณต้องสอดเข้าไปจนสุดครับ มันจะพอดีกันแล้วก็ขึ้นโครงได้”

“แบบนี้หรอครับ พี่ทำถูกไหม” เอียงคอมองไม่ต่างจากหมาตัวใหญ่ ถ้ามีหางกับหูก็คงกระดิกให้ได้เห็น ข้างแก่งยังเป็นเสียบเหล็กไม่เข้าจนน้องต้องเข้ามาดูใกล้ๆ

ผีนป่าจับเหล็กที่พี่เขาถือไว้ ก่อนจะเสียบเข้าไปในช่องใส่โครงเพื่อให้มันขึ้นรูปอย่างที่ควรจะเป็น

และเหมือนสายลมจะอยากช่วยให้พวกเขาได้ใกล้ชิด มันพัดพากลิ่นหอม ๆ จากตัวน้องมากระทบจมูกฉันว่า ทำเอาเขาอยากเข้าไปดมใกล้ ๆ

กลิ่นเหมือนแฮมพูเด็กเลย ทำให้รู้สึกเอ็นดูน้องเขาเข้าไปใหญ่
“คุณ...ช่วยมองเต็นท์ได้ไหม”

“เอ๊ะ”

“คุณมองผมแบบนี้แล้วเมื่อไหร่จะกางเต็นท์เสร็จครับ” น้องพิมพ์ ทว่านั่นไม่ใช่การต่อว่า เขาแค่อยากให้อีกฝ่ายกางเต็นท์เร็ว ๆ เนื่องจากจะได้เก็บข้าวของที่ขนมา ถึงแถวนี้จะมีพนักงานช่วยดูแลความปลอดภัย แต่ก็เชื่อว่าจะได้ใจได้

อีกทั้งใกล้มืดแล้วด้วย ถ้ามืดแต่เช้าเดี๋ยวก็โดนยุงกัดพอดี ในป่าแบบนี้ถ้าเป็นไข้เลือดออกขึ้นมาจะแย่เอา

“ขอโทษนะครับ น้องผีน่าน่ารักพี่เลยหยุดมองไม่ได้” แทนที่จะรีบกางเต็นท์กลับหยอดน้องให้เขินอาย “ว่าแต่...ผีนปามีพี่สาวชื่อหวงขนาดนี้ อยากรู้จริงว่ามีแฟนไหมครับ”

“เกี่ยวกันตรงไหนครับ” น้องย่นคิ้วใส่ “พี่ผีนี่หวงก็จริง แต่ไม่ได้หวงขนาดนั้นนะ”

“แปลว่ามีแฟนแล้ว?”

“ปะ...เปล่าครับ ไม่ใช่” น้องรีบส่ายหน้าให้ “รีบกางเต็นท์เถอะครับ ถ้ามืดแล้วยุงจะกัดเอาได้นะ”

“ผีนปามาที่นี้บ่อยเหอะครับ กางเต็นท์เก่งจัง”

“ผมแค่ชอบไปเที่ยวกลางป่านะครับ”

“จริงเหอะครับ พี่ก็เหมือนกัน” ธันวายิ้มกว้าง “พี่ชอบพวกกิจกรรมกลางแจ้งนะ พวกปีนเขาอะไรทำนองนั้น”

“ผมเคยไปปิ่นเขากับเพื่อนอยู่ครับ สนุกดีเหมือนกัน” น้องยิ้มรับ “แต่พี่ผินไม่ค่อยชอบให้ผมทำอะไรที่มันเสี่ยง ๆ เท้าไหว”

“เราตัวแค่นี้ พี่เขาจะเป็นห่วงก็ไม่แปลก”

“เห็นอย่างนี้ผมแข็งแรงนะครับ ไม่ได้อ่อนแออะไร”

“จั้นคราวหน้าไปปิ่นเขากับพี่ไหม”

“หือ?”

“ขอเบอร์หน่อยได้ไหมครับ จะได้จัดทริปเที่ยวกัน :)”

“ผมว่า...นั่นไม่ได้เกี่ยวกับที่ให้มาช่วยทางเดินเท้าครับ” ผินป้าว่าเสียงแผ่วเหมือนเพิ่งรู้ว่ากำลังโดนจิบอยู่

ขณะที่ธันวาววางแผนตะล่อมไม่มีหยุด อยากทำความรู้จักกับน้องมากกว่านี้ โดยไม่ทันคิดว่ามันไวเกินไปหรือเปล่า

เขารู้สึกคุ้นเคยกับผินป้ามาก ๆ มากเสียจนลืมไปเลยว่าเพิ่งเจอกัน

น้องเองก็มีท่าทีผ่อนคลายและเป็นกันเองตอนอยู่กับเขา มันเหมือนพวกเขาเข้ากันได้ง่ายกว่าทุกคนที่พบเจอ

“แล้วขอไม่ได้หรือครับ” ตีนน้ำชื้อใส่ “พี่อยากพาเราไปปิ่นเขานะ”

“เราเพิ่งเจอกันเองนะครับ ยังถือว่าเป็นคนแปลกหน้า”

“จั้นถ้าเรารู้จักกันมากกว่านี้ ผินป้าจะให้เบอร์พี่หรือ” ถามอย่างคาดหวัง ทำเอาน้องเลิกลักไปชั่วขณะ “แต่จะสนิทกันได้ก็ต้องเจอกันบ่อย ๆ ถ้าไม่ให้เบอร์พี่ แล้วพี่จะนัดเรามาเจอได้ยังไง”

“คุณพูดเหมือนกำลังจิบผมอยู่เลยนะครับ”

“ก็ใช่”

“คุณธันวาว”

“เรียกพี่ฉันได้ไหม”

“ผม...”

“จะได้สนิทกันเร็ว ๆ ใจครับน้องผีนป่า :)” ยกยิ้มหวานมาหยอด ทำเอาคนน้องได้แต่หลบตาเขินอาย หน้าของผีนป่าแดงไปหมด กลัวเหลือเกินว่าจะเป๋นลมตรงนี้ เกิดมาเพิ่งเคยเจอคนจิบแบบรุกเร็วขนาดนี้ โดยไม่สนว่าเพิ่งเจอกันได้ไม่ถึงชั่วโมงด้วยซ้ำ

ปกติผีนป่าไม่ใช่คนที่คล้อยตามคนอื่นง่าย ๆ ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมถึงเปิดใจให้คนที่เพิ่งเจอกันขนาดนั้น

เขาแค่รู้สึกดีใจที่ได้เจอกับธันวา แม้จะไม่เข้าใจว่าเพราะอะไรเหมือนกัน

มันเหมือนกับว่าตามหากันมานานยังงี้ยังงั้น

“ถ้าให้ตอนนี้มันจะดูเหมือนใจง่ายหรือเปล่าครับ” น้องพิมพำ “ผมคิดว่าเรายังรู้จักกันไม่ดีพอ และผมก็ไม่ควรไว้วางใจใครง่าย ๆ”

“พี่ไม่เป็นอันตรายหรอก ไม่ได้คิดร้ายอะไรกับเราเลย สาบานได้”

“แต่คุณบอกจะจิบกันใช่ไหม”

“ใช่”

“นั่นจะว่าอะไรไหมครับ ถ้าผมจะทดสอบคุณสักหน่อย”

ธันวาถึงกับขมวดคิ้ว ถึงอย่างนั้นก็ตั้งใจฟังข้อเสนอ

“พรุ่งนี้ผมต้องกลับแล้ว เพราะงั้นคงไม่ได้เจอกันอีก”

“อะไรนะ!”

“และผมไม่คิดจะให้เบอร์คุณตอนนี้แน่ ๆ จนกว่าผมจะมั่นใจว่าคุณไว้วางใจได้” น้องเลื่อนสายตาไปสบ ระบายยิ้มเล็กน้อยให้ใจธันวาสิ้นไหว “เพราะงั้นแล้ว ถ้าคุณอยากจิบผมจริง ครั้งหน้าถ้าเราได้เจอ

กันอีกและคุณยังไม่เปลี่ยนใจ ผมจะให้เบอร์คุณ ตกลงไหม”

“แล้วพี่จะไปหาเราเจอได้ที่ไหน”

“คุณเชื่อเรื่องโชคชะตาไหม”

“...”

“ผมให้เครื่องรางนำโชคคุณไปแล้วนะครับ”

ร่างสูงขมวดคิ้วก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าน้องทำสร้อยข้อมือตกไว้ เขารีบหยิบมันออกมาจากกระเป๋ากางเกง ตอนแรกตั้งใจว่าจะเอามาคืน แต่ดันลืมไปเพราะมัวสนใจที่จะคุยกับน้องอยู่ ซึ่งพอได้ยินที่น้องพูดเขาก็เหมือนจะเข้าใจนิดหนึ่ง

น้องไม่ได้ทำท่าหล่นไว้โดยบังเอิญ น้องตั้งใจทิ้งไว้ให้เขาจริง ๆ

“คราวหน้าถ้าเจอกัน เอามันมาคืนผมแลกกับเบอร์โทร. นะครับ” น้องย้ำ “แต่ถ้าคุณมีคนอื่นแล้ว และผมรู้ว่าคุณแค่อยากหยอกเล่นกับผม ผมจะไม่เอามันคืน แต่จะขอให้คุณทิ้งมันไปซะ”

“พี่ไม่มีคนอื่นแน่นอน พี่โสดมาตลอด”

“หวังว่าตอนเราเจอกันครั้งหน้า คุณก็ยังโสดเหมือนตอนนี้ นะครับ คุณธันวา”

“เราจะได้เจอกันจริง ๆ ไข่ใหม่ผีนป้า”

“มันอาจใช้เวลา”

“...”

“แต่ผมคิดว่าคุณจะตามหาผมจนเจออีกครั้งแน่นอนครับ”
น้องยิ้มจนตาหยี สร้อยข้อมือที่ให้ไปมันก็ไม่เชิงเครื่องรางนำโชคหรอก แต่เป็นเหมือนหลักประกันให้ธันวาวอนขวายเอาสิ่งนี้มาคืน ผีนป้าก็เท่านั้น คนตัวเล็กยังสับสนและลังเลอยู่ ถึงจะรู้สึกดีกับอีกฝ่ายมาก ๆ ก็ตาม

แต่เขาอยากให้เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ มันมีอยู่แล้ว...คนที่เรา
ชอบตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอกันนะ

ทว่าเขาไม่อยากให้มันเป็นแค่ความรู้สึกชั่วคราวชั่วคราวเท่านั้น
อยากพิสูจน์ว่ามันจะยืนยาวแค่ไหน

ธันวายอมรับว่าเสียตายเป็นได้เบอร์ของผีนป่า แต่ก็ดีใจที่น้อง
อยากเจอเขาอีก นั่นหมายความว่าพวกเขามีความรู้สึกเดียวกัน

และนั่นทำให้เขากำสรว้อยข้อมือไว้นั่น ก่อนจะเก็บใส่กระเป๋า
กางเกงอีกครั้ง

“ตกลง พี่จะตามหาเราให้เจอ”

ผีนป่ายิ้ม

“แต่พี่มีข้อแลกเปลี่ยน”

“ข้อแลกเปลี่ยนอะไรครับ”

“ถ้าเราได้เจอกันแล้วและพี่ได้เบอร์เรามา พี่จะขอจีบเราแบบ
เต็มรูปแบบเลยนะ”

“!”

“เพราะพี่รู้สึกชอบผีนป่ามาก”

“คะ...คุณธันวา”

“ชอบจนพี่ไม่รู้จะเอาความรู้สึกนี้ไปให้ใครแล้ว นอกจาก
ให้ผีนป่าคนเดียว”

ไหนบอกว่าจีบหนักตอนให้เบอร์แล้วไงครับ นี่ยังไม่ได้ให้
เลยนะ